J·R· Ellis

Nová hvězda klasické anglické detektivky

PRO FANOUŠKY
VRAŽD
V MIDSOMERU

Tajemství pivovaru

Tajemství pivovaru

KNIHY J. R. ELLISE
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS

Vraždy v Yorkshiru

Smrt v temnotách
Klíč k vraždě
Případ mrtvého lorda
Vraždy v lázních
Zločin bez motivu
Příliš jasný pachatel
Mrtvá u Svaté Anny
Krev na kolejích
Tajemství pivovaru

Připravujeme

Poslední plavba

Tajemství pivovaru

J·R· Ellis

Přeložil Michael Havlen

MYSTERY PRESS

2026

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

České vydání knihy vzniklo na základě licenční dohody s Amazon Publishing (www.apub.com) a ve spolupráci s Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

Copyright © J. R. Ellis, 2023
Translation © Michael Havlen, 2026
Cover © Jan Matoška, 2026
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2026

ISBN 978-80-7707-168-0 (pdf)

Prolog

Pivovarnictví má v hrabství Yorkshire dlouhou tradici sahající až do dob středověkých klášterů. Nejstarší komerční pivovar byl založen v osmnáctém století. Obyvatelé Yorkshiru jsou na svá piva patřičně hrdí, zejména na tradiční sudové typu bitter: mok jantarové barvy s plnou chutí a bohatou krémovou pěnou.

Duben 1995

„Je mi nesmírným potěšením oznámit, že vítězem se opět stává Wensley Glory Bitter, jehož autorem je David Foster z Markhamu," vyhlásil předseda Yorkshirské pivní společnosti. Následoval potlesk a radostné výkřiky. David Foster z pivovaru Yoredale Ram v městečku Markham v dolním Wensleydale vystoupil na pódium. Na hlavě měl typickou vlněnou bekovku, na sobě vybledlé tvídové sako, pomačkanou kostkovanou košili a hnědou kravatu. Měl zarudlý obličej, rozcuchané vlasy a na potlesk reagoval úsměvem a pokyvováním hlavy.

V jednom z hotelů v Harrogate se konalo každoroční setkání Yorkshirské pivní společnosti, které vyvrcholilo vyhlášením prestižního titulu Pivo roku – ocenění pro nejlepší mok v hrabství. Velký sál přetékal zástupci Kampaně za tradiční pivo, majiteli

pivovarů, hostinskými a členy místních obchodních komor. Soutěž byla velice vyrovnaná, rozhodování poroty se protahovalo a bylo nesmírně obtížné, ale nakonec už potřetí zvítězilo Wensley Glory. Porotce nadchla plná chuť a nezaměnitelný charakter piva, v němž se snoubila zemitost s nasládlostí. Vyznačovalo se výrazným chmelovým dozvukem a neopakovatelně jemným sladovým nádechem.

Výroba Wensley Glory byla obestřena tajemstvím. Nikdo ani v samotném pivovaru nevěděl přesně, jak se vaří. Foster vymyslel recepturu před lety se svým otcem Brianem a nyní ji před všemi úzkostlivě střežil.

Foster, který toho moc nenamluvil, poděkoval předsedovi Yorkshirské pivní společnosti a řekl, že obhajoba ceny je pro něj velkou ctí. Pak pozval na pódium několik zaměstnanců pivovaru Yoredale v čele s hlavním sládkem Wilfredem Scholesem, aby se společně vyfotili. Nakonec se za neutuchajícího potlesku vrátil se svou trofejí zpět do publika. Nepronesl žádný dlouhý proslov a k pivu, díky němuž se proslavil, se odmítl vyjádřit. Byl však velmi šťastný, protože věděl, že tohle ocenění podpoří prodej Wensley Glory i jeho dalších speciálů víc než jakákoli jiná reklama.

Obklopilo ho několik konkurenčních sládků, uznale ho plácali po ramenou a zahrnovali ho gratulacemi.

„Zase jsi to dokázal, Davide," řekl jeden z nich. „To tvoje Glory je fakt boží pivo. Neuděláš při takový slávě výjimku a neprozradíš nám o něm konečně něco?" Rošťácky se usmál.

„Kdepak, to nejde, Waltere. Jakmile začnu něco vykládat, všichni se ho budou snažit napodobit. Ne, ne, zůstane to jenom tady." Foster si poklepal na hlavu. Navzdory všemu vtipkování, popichování a přemlouvání nehodlal o svém pivu nic říct – kromě rady, aby ho lidé neváhali pít. A to také v hojné míře činili, takže se oslavy protáhly dlouho do noci.

*

Fosterovo odhodlání bylo neotřesitelné. O receptuře Wensley Glory neřekl jediné slovo ani doma u rodinného stolu. Osobně dohlížel na každou várku tohoto výjimečného moku a v klíčových momentech výroby k sobě nikoho nepouštěl. Pouze o Wilfredu Scholesovi se šuškalo, že snad něco ví, ale ani ten o pivu nikdy nic neprozradil.

Kolovaly nejrůznější dohady, komu Foster své tajemství nakonec předá, když však v sedmdesáti letech náhle zemřel na infarkt, v jeho pozůstalosti, trezorech ani bankovních schránkách se žádný písemný záznam receptury nenašel. Bohužel se zdálo, že Wensley Glory má nejslavnější dny za sebou a jeho chuť už zůstane jen vzpomínkou.

Jedna

Pivovar Timothy Taylor sídlí v Keighley už od roku 1858. Při vaření dodnes sází na vodu čerpanou z vlastní artéské studny v lokalitě Knowle Spring. Vlajkovou lodí pivovaru je Landlord, světlý ejl, který už čtyřikrát ovládl Velký britský pivní festival a stal se celostátním šampionem. Těší se velké oblibě v celém hrabství Yorkshire a nejen tam.

Byla teplá a slunečná dubnová sobota a venkovské městečko Markham vypadalo obzvlášť půvabně. Velké náměstí plné lidí zkrášlovaly květináče a truhlíky se žlutými a bílými narcisy. Korunami stromů na okraji prostranství pronikalo ostré jarní slunce. Větve byly stále bez listí, ačkoli tu a tam už probleskovala zářivá svěží zeleň, připravená každým okamžikem propuknout v život. V dálce se majestátně tyčily kopce horního Wensleydale, protkané suchými kamennými zídkami.

Jarní pivní slavnosti byly v plném proudu. Uprostřed náměstí se tyčily dva velké stany. Vládla tam živá a veselá, místy až bujará nálada, k níž bezpochyby přispívaly i hektolitry vypitého piva a hloučky lidových muzikantů rozesetých po náměstí, u kterých se zpívalo a tancovalo. Mnoho rodin a part přátel si přišlo užít celý den a k posezení si s sebou přinesli vlastní židličky a deky.

Mezi stany byly rozptýlené skupinky lidí, kteří hodovali pod širým nebem a zapíjeli jídlo pivem z plastových kelímků. Festival byl mekkou pro milovníky tradičního piva i majitele pivovarů z celé severní Anglie, ale procházela se tu také spousta turistů přilákaných bohatou nabídkou nápojů a občerstvení. Kavárny a hospody kolem náměstí měly nevídané tržby a pod plachtami obřích stanů se tísnily výčepní pulty mnoha pivovarů. Ty se předháněly v nápaditých názvech svých produktů – od Veverčího ohonu přes Kravské vemeno až po Blátivou stezku. Zatímco regály lákaly na pestrou přehlídku lahví a plechovek, z klasických dubových sudů se čepovalo na ochutnávku.

Důvodem pro pořádání této akce v malém městě jako Markham bylo to, že se zde nacházely dva známé pivovary, a oba se na festivalu náležitě prezentovaly. V jednom ze stanů vyrostl provizorní výčep Yoredale Ram, kde se stoly prohýbaly pod výstavními kazetami s pivem v lahvích i plechovkách a knihami o historii podniku. Nad barem se tyčila velká maketa hrozivého tmavého berana, který dal pivovaru jméno a tvořil nepřehlédnutelnou dominantu celého stanu. Za pultem stáli převážně muži.

U konkurenční značky Ewe ve druhém stanu vládla úplně jiná atmosféra. Podobný bar zde obsluhovaly ženy a čepovaly vzorky piva k degustaci. Nad nimi se vyjímala huňatá bílá ovce pečující o jehňátka, jež se jí tulila k břichu. Vzdálenost mezi stánky symbolizovala chladný vztah mezi oběma podniky.

Kousek od výčepu s beranem postával pohledný vousatý čtyřicátník. Měl na sobě ošuntělé manšestráky, obnošené sako a ležérně se opíral o jeden ze sloupů stanu. Prohrábl si dlouhé černé vlasy, pohladil si plnovous a s lehkým, záhadným úsměvem sledoval dění. Jeho pohled patřil vysokému, energickému chlapíkovi podobného věku, jenž se zdravil s lidmi a živě s nimi rozmlouval: byl to Richard Foster, majitel pivovaru Yoredale Ram. Jakmile si

Foster při hovoru všiml, že se na něj vousáč dívá, rázem mu zamrzl úsměv na rtech. Omluvil se a přistoupil k němu.

„Co tady chceš, Scholesi? Dneska jsem v jednom kole, jak sis jistě všiml."

„Neodpověděl jsi mi na zprávu, Richarde. Mám něco, co tě určitě bude zajímat."

„Pro tebe jsem pan Foster, tu familiárnost si můžeš odpustit. Nevzpomínám si, že bych dostal nějakou zprávu. O čem to mluvíš?"

Scholes se s rukama v kapsách opřel o sloup a nedbal na Fosterovo rozhořčení. „Mám to, co všichni hledáte, Richarde."

Foster si ho nedůvěřivě změřil. „Co tím chceš říct? To si vážně myslíš, že bych ti ještě mohl někdy věřit? Po tom všem, co se stalo a jakou pověst sis v tomhle městě udělal?"

Scholes jako by ho nevnímal. „Mám recepturu na Wensley Glory Bitter. Můžu to dokázat, jestli mi nevěříš."

Foster nad tím neuvěřitelným tvrzením vykulil oči. „Cože?"

„Je to tak a může být tvoje… za určitou částku, samozřejmě."

Foster se pohrdlivě ušklíbl. „Nebuď k smíchu. Jak bys proboha mohl přijít k tátově receptuře? Od jeho smrti ji nikdo neviděl. Ani nevíme jistě, jestli ji vůbec sepsal. A ty za mnou teď přijdeš s takovým nesmyslem a chceš po mně peníze? Co to na mě zkoušíš?!"

Scholes přešlápl, usmál se a dál se nevzrušeně opíral o sloup. „Jak jsem ji získal, je moje věc, Richarde. Spíš uvažuj, co by to pro tebe znamenalo: mohl bys vzkřísit pivní legendu Wensley Glory Bitter. Byla by to senzace. Představ si ty prachy, co bys mohl vydělat – a navíc bys porazil tu sestřinu partičku, no ne?"

Foster byl vzteky bez sebe. „Vypadni odsud, ty prolhanej…"

„Opatrně, Richarde. Tohle je veřejné místo. Nepatří pivovaru Yoredale Ram, i když si rád namlouváš, že jsi pánem města." Scholes se narovnal a nenuceně si oprášil sako. „Každopádně je

to na tobě. Pokud máš zájem, dej mi vědět, jinak se určitě najde spousta jiných lidí, co takovou šanci nenechají ležet ladem. Tady je moje číslo." Podal Fosterovi vizitku. „Můžeš mě najít i ve *Wensley Arms*. Když jsem v Markhamu, chodím tam pravidelně. Tak zatím."

Posměšně Fosterovi zamával, odlepil se od sloupu a vyšel ze stanu. Foster se za ním díval a rovnal si myšlenky v hlavě. Ani na chvíli neuvěřil, že by Brendan Scholes skutečně získal otcovu recepturu na výrobu Wensley Glory. Ten chlap byl odjakživa křivák. V hlavě mu však přesto hlodal nepříjemný červík pochybnosti: co když mluvil pravdu? Jistě, není to možné, ale… Foster se zachmuřil a dál sledoval Scholesovu vzdalující se postavu.

Cestou do druhého stanu Scholes málem vrazil do hromotluka, co se náhle vynořil zpoza rohu. Když ho ten chlap poznal, vyvalil oči. „Scholesi? To snad není pravda! Říkal jsem, že jestli mi ještě jednou přijdeš na oči, tak…" Tvář mu zbrunátněla zlostí.

Scholes se na muže překvapeně podíval a pak prohlásil: „Klídek, ať tě netrefí šlak. Jsem zpátky, abych vás všechny trochu pozlobil, ale neboj, brzy vás zase nechám na pokoji."

Druhý muž se zamračil. „Co to sakra plácáš, ty jeden šmejde? Vypadni z města, než tě odsud osobně vykopu. Dostal jsi snad varování, aby ses už nikdy nevracel."

„Co blázníš?" řekl Scholes a udržoval si bezpečný odstup.

„Já že blázním? Co si to dovoluješ? Koukej zmizet!" Chlap probodl Scholese pohledem, ten se zasmál a rychle odkráčel.

I druhý stan, kde prezentoval své produkty pivovar Ewe, byl plný lidí. Scholes neviděl osobu, s níž chtěl mluvit, a tak přistoupil k mladé ženě čepující vzorky piva za pultem.

„Je tady Emily?" zeptal se.

Žena na něj vytřeštila oči, jako by nemohla uvěřit, koho má před sebou. „Za chvilku se vrátí, ale nebude s vámi chtít mluvit."

Scholes se usmál. „Mám něco, co ji bude určitě zajímat. Počkám tu na ni." Posadil se na skládací židli poblíž výčepu.

Netrvalo dlouho a do stanu rázným krokem vešla žena o něco mladší než Scholes. Byla vysoká, měla krátké blond vlasy a na sobě stejný úbor jako ostatní ženy u stánku Ewe: zelené lacláče s vyšitým obrázkem huňaté ovce na prsou. Už tak se tvářila nakvašeně a nečekaný pohled na Brendana Scholese jí na náladě rozhodně nepřidal.

„Co tady děláš? Měl by sis dávat bacha, aby tě nikdo neviděl."

„Mám pro tebe něco zásadního."

„Hmm." Emily Fosterová zavrtěla hlavou. „Opravdu?"

Scholes znovu usoudil, že nejlepší bude jít rovnou k věci. Vstal. „Mám recepturu vašeho otce na výrobu Wensley Glory. Jestli chceš, můžeš ji mít, ale zadarmo to pochopitelně nebude. Už jsem mluvil s tvým bratrem a ten si to teď nechává projít hlavou."

Emily se napružila. Svraštila obočí. „Cože? Přestaň s tím trapným divadýlkem. O co ti jde?"

„O peníze, Emily. O peníze. Říkám to naprosto upřímně. Recepturu dostane ten, kdo nabídne nejvyšší cenu. Byl bych radši, kdybys ji koupila ty nebo Richard a tradice zůstala v rodině. Ale pokud se mi vaše nabídky nebudou líbit, půjdu jinam."

Emily na něj vrhla nedůvěřivý pohled. „Tátova receptura? Kde bys k ní proboha přišel?"

Scholes se zasmál. „Přesně takhle se ptal i tvůj bratr, ale nic se ode mě nedozvíš."

„Pokud ji opravdu máš, je to otcův majetek, který jsi ukradl."

Scholes se znovu zasmál. „To budeš těžko dokazovat. Jak víš, že nedal někomu kopii?"

„Proč by to dělal a nedal ji mně nebo Richardovi?"

Scholes pokrčil rameny. „Kdo ví? A jeho už se bohužel zeptat nemůžeme."

Emily ho odbyla mávnutím ruky. „Jdi mi z očí. Na tyhle nesmysly nemám čas."

Scholes se samolibě usmál. „Dobře, budu poblíž, kdybys změnila názor. Tady je moje číslo." Podal jí další vizitku.

Emily na chvíli zaváhala, pak si ji zastrčila do kapsy kalhot a odvrátila se.

„Ahoj, Brendane," oslovila Scholese jiná žena od stánku s pivem. Byl to první přátelský hlas, který ten den slyšel. „Dlouho jsem tě neviděla. Jak se máš?"

Scholes se k ní otočil a zatvářil se trochu zmateně. „Jé, ahoj," řekl. „Omlouvám se, ale musím jít. Nejsem tady moc populární." A zamířil ven ze stanu.

Žena se za ním nechápavě zadívala, ale pak se přidala ke skupince kolegyň, k nimž se právě obracela rozlícená Emily.

„Viděly jste, co tam venku visí?" zvyšovala hlas. „Už toho mám po krk. Půjdu jim něco říct." Vypochodovala ze stanu v doprovodu dvou žen, které u východu zvedly zrak k transparentu vyvěšenému mezi dvěma stromy. Velkými písmeny na něm stálo „Pivo Ewe: Od holek pro holky". Nápis doplňoval obrázek ovce. Šilhala, pletly se jí nohy a byla evidentně namol.

„Bože, to je hnus," vyhrkla Abigail, jedna ze zaměstnankyň pivovaru.

„Zvládnete to ve dvou sundat?" zeptala se Emily a pokračovala do druhého stanu, přímo k pultu pivovaru Yoredale Ram. Její bratr právě mluvil s některým ze svých podřízených a nevšiml si, že se k němu blíží.

„Richarde! Tohle ti připadá k smíchu? Na co si to tady sakra hraješ?" obořila se na něj rozčileně.

Foster se prudce otočil. „Uklidni se. O čem to mluvíš?"

„Nedělej, že nevíš. Musel jsi ho vidět. Visí tam venku, všem na očích."

„Co?"

Emily si všimla, jak dva mladíci z bratrova personálu natahují uši a s potutelným úsměvem si vyměňují pohledy. „Možná se v těch pubertálních vtípcích vyžívají ti tvoji usmrkanci," řekla a šlehla po nich opovržlivým pohledem, „ale i tak za to neseš odpovědnost ty."

„Netuším, o čem to mluvíš."

Emily ukázala směrem k transparentu a vztekle píchla prstem do vzduchu. „Je tam nechutná poznámka o našem pivu. Beru to jako otevřenou sabotáž."

Foster se otočil k těm dvěma, co se dusili smíchem. „To nemyslíte vážně! Vy kreténi!" zpražil je. „Promiň, bavili se o tom, že tam něco ze srandy pověsí. Co se tam vůbec píše?"

„Pivo Ewe: Od holek pro holky," řekl jeden z nich a oba vyprskli smíchy. Foster se obrátil na sestru.

„Hele, omlouvám se, ale…" I jemu však cukalo v koutcích úst, což Emily vytočilo k nepříčetnosti. „Řeknu jim, aby to sundali."

„Neobtěžuj se, dvě moje zaměstnankyně už to udělaly." Probodla Fostera pohledem. „Ty to nechápeš, viď? Myslíš si, jaká je to legrace. Přesně kvůli takovým věcem jsem tehdy odešla. Chlapi se prostě nikdy nesmíří s tím, že by ženy mohly vařit pivo." Otočila se na podpatku a odkráčela.

„Ach jo," vzdychl Foster a podíval se na vtipálky. „To jste neměli!" Znovu se rozesmáli, ale vzápětí utichli, Emily se totiž vrátila.

„Mimochodem, mluvil jsi se Scholesem?"

„Jo. Taky tě krmil tou historkou o tátově receptuře?"

„Hm."

„Je to blbost, ne? Není přece možný, aby měl kopii."

Emily na něj chvíli hleděla. „To ne, určitě máš pravdu," řekla a znovu opustila stan.

Zatímco pivní slavnosti pokračovaly, do nedalekého Riponu právě mířilo drahé audi. Tim Groves, zkušený soudní patolog z Harrogate, dostal zprávu o nálezu těla v odvodňovacím tunelu u staré čističky za městem a okamžitě vyrazil na místo. Jak už to tak bývá, mrtvolu objevil místní pejskař. Na policejní akci dohlížel detektiv konstábl Jeffries z riponského oddělení.

Tělo už bylo venku. Našlo se zabalené ve starém koberci, z něhož ho technici vyprostili.

Groves byl vysoký, a tak si musel v ochranném obleku kleknout, aby mohl provést předběžné ohledání. Šlo o mužské tělo v dosti zbědovaném stavu. Šířil se z něj tak pronikavý zápach hniloby, že se patolog neobešel bez masky. Mrtvola na sobě neměla šaty. Hlava byla silně zakrvácená a obličej zohavený k nepoznání.

„Je ve značném stupni rozkladu," sdělil Groves Jeffriesovi. „Bude mrtvý už delší dobu. Odhadem tak čtrnáct dní, ale rozhodně ne měsíce nebo roky. Má velkou ránu na týlu, která byla zřejmě příčinou smrti. Obličejové rysy jsou pro účely identifikace nepoužitelné."

„Ano," přitakal Jeffries. „Viděl jsem to. Pokud na těle nic nenajdeme, budeme muset zkusit otisky prstů a zubní záznamy a modlit se, aby to byl někdo místní."

„Máme hlášené nějaké pohřešované osoby?" Groves měl občas sklon fušovat do vyšetřování, ačkoli to nebyla jeho parketa.

„Ne, jen jednu dospívající dívku, což nám v tomhle případě moc nepomůže. Vrah si dal očividně záležet, aby tělo dobře ukryl, ale měl smůlu. Tipoval bych, že ty lijáky z minulých dní vyplavily mrtvolu blíž ke vchodu. K tomu se přidal pes s mimo-

řádně citlivým čichem. Vběhl prý do tunelu a nechtěl ven, takže tam jeho páníček musel vlézt za ním, a takhle ho našli."

„Víc se dozvím, až tělo dostanu na pitevní stůl," řekl Groves. „Jakmile budu něco mít, ozvu se vám. Hodně štěstí při hledání pachatele."

„Díky."

Konstábl Jeffries odjel na stanici v Riponu v zamyšlené náladě. Setkání s Timem Grovesem mu připomnělo někdejší spolupráci s vrchním inspektorem Oldroydem na dramatickém případu v nedalekém sídle Redmire Hall. I tenkrát u toho byl Groves jako soudní lékař. Vzrušující časy!

Jeffries od té doby strašně toužil ocitnout se u vyšetřování další Oldroydovy zapeklité záhady. Ten chlap pro něj byl prostě hrdina. Většina policejní práce mu připadala obyčejná a rutinní, kdežto se šéfinspektorem to bylo vždycky něco jiného – ten se v okolí proslavil právě řešením složitých případů.

Brendan Scholes se vydal z pivních slavností do hospody *Wensley Arms* kousek od náměstí, kde se dalo pít v příjemnějším prostředí. Za normálních okolností by se dal do řeči s místními štamgasty, ale dnes se držel stranou. S půllitrem bitteru se uchýlil do útulného salonku a přemítal o setkáních s Fosterovými. Zbytek lokálu byl plný. Bohatý program slavností přilákal do města spoustu návštěvníků.

Byl celkem spokojený s tím, jak se věci vyvíjejí. Vtom mu zazvonil telefon.

„Haló? Ano, tady Brendan Scholes… Vaše dcera? Kdo jste? … No dobře, už se k ní ani nepřiblížím… Co že je? Jak víte, že jsem to byl zrovna já? … Klídek! Nemusíte mi hned nadávat… Heleďte, omlouvám se, ale je konec! … Jo, balím to tu a nehodlám se vracet… Už mi nevolejte, nebo řeknu policii, že jste mi vyhrožoval!

Sbohem.“ Ukončil hovor a zamračil se. Takovou debatu zrovna neočekával, ale měl pocit, že se s problémem vypořádal se ctí. Nic ho nemohlo zastavit v cestě za tučnou kořistí, po níž už v duchu sahal. Byl si jistý, že některý z oslovených nakonec neodolá šanci znovu uvařit pivo Wensley Glory.

Po nějaké době vyšel z hospody, nasedl na motorku a odjel do patnáct kilometrů vzdáleného Riponu, kde vlastnil řadový domek. Ten dříve patřil jeho otci, který nedávno zemřel. Byl si jistý, že se mu někdo brzy znovu ozve, ale prožil klidnou neděli a telefon mu zazvonil až v pondělí večer, když se díval na televizi.

„Ano, haló?“ řekl a dychtivě se usmál. „Kdo volá? Aha, ano – takže vy máte zájem? … Rozumím. V pivovaru, ano, to by šlo. V tuhle dobu tam nikdo nebude… Za čtyřicet minut, budu tam… Dobře, u bočního vchodu.“ Ukončil hovor, vyšel z domu, nasedl na motorku a vyrazil zpátky do Markhamu. Zatímco si v uličce u teď už prázdného náměstí poblíž pivovaru zamykal motocykl, neušel pozornosti osoby, která ho pak začala z bezpečného odstupu sledovat.

Slábnoucí světlo už vrhalo dlouhé stíny, když Scholes dorazil k pivovaru. Prošel velkou kovovou branou a zamířil k bočnímu vchodu, k němuž se muselo vyjít po schodech. Viděl, že dveře jsou otevřené a uvnitř se svítí. Vstoupil dovnitř a vydal se krátkou chodbou lemovanou dveřmi různých kanceláří.

„Haló?“ zavolal.

„Tady,“ odpověděl mu tlumený hlas zpovzdálí. Na konci chodby se nacházely dveře vedoucí do provozní části. Scholes je otevřel. V téměř úplné tmě pod sebou jen mlhavě tušil zaoblené tvary velkých fermentačních kádí z nerezové oceli. Vzduchem se linula výrazná vůně kvasnic.

Scholes se zastavil u kovového zábradlí a rozhlížel se po člověku, s nímž se tu měl setkat. Nevšiml si, že se k němu zezadu pokradmu přibližuje temná silueta. Vzápětí ho někdo tvrdě udeřil do hlavy a Scholes se skácel na podlahu.

Útočník zvedl bezvládné tělo, prohledal mu všechny kapsy, vyndal z nich mobil i ostatní věci, a pak ho svrhl přes zábradlí do kádě. Dopadlo do ní s hlasitým šplouchnutím. Vrah chvatně opustil budovu a nechal Scholese plavat obličejem dolů na hladině zkvašené břečky.

„No, když už tam člověk musí, pane, je to ideální způsob, co říkáte? Utopit se v kádi s pivem."

„Vážně vtipné, Andy. Jeden by skoro řekl, že se ho nabažil až příliš. Ovšem tohle pivo ještě pořádně neprokvasilo, takže si asi moc nepochutnal."

Vrchní inspektor Jim Oldroyd a jeho asistent, detektiv seržant Andy Carter, shlíželi na mrtvolu Brendana Scholese, kterou už vytáhli z kádě a položili na podlahu.

Teprve po seškrábání vrstvy žlutých kvasnic se ukázaly jeho zmáčené vlasy a šaty. Na týlu mu vlasy slepila temně rudá krev. Lebka byla proražená.

„Podle té rány na hlavě byl navíc zřejmě mrtvý dřív, než skončil v kádi. Víc se dozvíme, až dorazí Tim Groves, ale o takových věcech by se nemělo žertovat. I když díky tomu asi tyhle výjevy snášíme o něco líp."

„Ano, pane."

Bylo úterý ráno. Tělo objevil první pivovarský dělník, který přišel do práce, a okamžitě zavolal policii. Případu se ujal konstábl Jeffries z policejní stanice v Riponu a požádal o pomoc ředitelství v Harrogate. Nemohl uvěřit svému štěstí, když dorazil šéfinspektor Oldroyd. Přesně takhle si to vysnil.

Oldroyd se obrátil na Jeffriese stojícího hned za ním a Andym. „Takže… kdo našel tělo, Jeffriesi?“

Konstábl nahlédl do poznámek. „Philip Welbeck, zdejší mistr. Chodí sem ráno jako první a odemyká budovu. Dorazil v osm hodin. Všiml si na zemi u nádrže vody a kvasnic, a tak nakoukl dovnitř. Ohlásil nám to a my jsme tělo vytáhli. Zavolal jsem techniky a brzy by tu měl být i pan Groves.“

„Dobrá práce. A víme, kdo je oběť?“ zeptal se Oldroyd s pohledem upřeným na tělo.

„Pár zaměstnanců poznalo Brendana Scholese, je to místní rodák. Před několika lety ve zdejším pivovaru pracoval. Říkali, že odešel za podivných okolností, ale nic bližšího prý nevědí. Teď zřejmě bydlel v Riponu, ale nedávno ho viděli v Markhamu. Obecně ho považovali za tak trochu pochybnou existenci, ale neřekli proč.“

„Dobře. No, uvidíme, jestli budou sdílnější, až s nimi promluvím já. Zdá se, že se nám začínají rýsovat možné motivy.“ Vzhlédl právě ve chvíli, kdy do haly vešel další muž. „Á, Tim je tady.“

Groves a Oldroyd spolu pracovali dlouhá léta a libovali si v humorném, byť často dost morbidním špičkování.

„Dobré ráno, Jime. Seržante. Konstáble,“ pozdravil všechny Groves a pak poklekl k tělu. „Utopil se v kádi s pivem jako vévoda z Clarence v sudu malvazu?“ prohodil zvesela a podíval se na Oldroyda. „Která to byla Shakespearova hra, Jime?“

„*Richard III.*,“ odpověděl Oldroyd, jenž před vstupem do policejního sboru studoval angličtinu na Oxfordu. „No, ne tak docela. Sám uvidíš, že utonutí příčinou smrti nebylo.“

„To skutečně ne,“ potvrdil patolog a dlouhými prsty v rukavicích prohmatával ránu na hlavě. „Při dopadu do kádě byl už určitě v bezvědomí a jednou nohou v hrobě. Zvláště s takovou ranou na hlavě – způsobenou starým dobrým tupým předmětem.“

Odmlčel se, zatímco jeho citlivé prsty pokračovaly v prohlídce poranění. „Hmm, tahle rána je ale trochu zvláštní. Nezpůsobil ji běžný typ kladiva… pokud to vůbec bylo kladivo. Ten předmět měl zřejmě ostrou hranu a vypadá to, jako by v ní byla vyrytá tenká drážka."

„Co to podle tebe mohlo být?"

„Těžko říct. Nic podobného jsem ještě neviděl. Budu se na to muset podívat v laboratoři."

„Jak dlouho je po smrti?"

„Asi dvanáct hodin, což odpovídá tomu, že k vraždě došlo včera v noci, načež skončil v téhle kádi. Nejspíš ho zabili někde poblíž, nemyslíš? Dovláčet ho sem a strčit do nádrže by muselo dát pořádnou práci. Mrtvoly nejsou nejlehčí, jak už jsem ti říkal."

„Na zábradlí i na podlaze vedle něj tamhle nahoře jsme našli krvavé skvrny, pane," řekl Jeffries a ukázal na lávku, kde Scholes v době napadení stál. „Myslím, že byl tam. Vrah ho sem nejspíš vylákal, pak ho překvapil, udeřil do hlavy a svrhl přes zábradlí do kádě. Proto byla pocákaná podlaha."

„Asi máte pravdu," přisvědčil Oldroyd a Jeffries po té pochvale očividně povyrostl. „Našlo se u něj něco zajímavého?"

„Mobil neměl, pane. Vrah ho nejspíš sebral, aby se zbavil usvědčujících telefonátů. Máme tu peněženku s obvyklou sbírkou bankovních karet a trochou hotovosti. Budova má boční vchod. Stačí vyjít po schodech a dostanete se nahoru." Ukázal na zábradlí. „Dál chodbou najdete kanceláře a dveře vedoucí na tu lávku. Předpokládám, že je určená k tomu, aby šéf mohl dohlížet na zaměstnance a kontrolovat, jestli se nikdo nefláká. Jde o starou budovu z devatenáctého století, kdy pivovar vznikl."

Oldroyd vzhlédl k zábradlí. „Ano, dal si tady schůzku s vrahem. Co by jinak v budově tak pozdě dělal? A proč by se tady zrovna v tu chvíli potloukal náhodný zabiják?"

„V uličce nedaleko odsud jsme našli zamčenou motorku," pronesl Jeffries. „Mohla patřit oběti, která sem přijela z Riponu na domluvené setkání."

„Výborně."

„Takže co by mohlo být motivem, pane?" zeptal se Andy. „Žárlivost? Vydírání?"

„To zatím nedokážu určit. Máme před sebou spoustu práce," řekl Oldroyd a natěšeně si zamnul ruce nad novou záhadou. „Začneme tím člověkem, co ho našel, a pak si musíme promluvit s majitelem pivovaru."

„To je Richard Foster, pane. Dorazil před chvílí. Je značně rozrušený, jak si asi dovedete představit. Řekl jsem mu, ať na vás počká v kanceláři."

„Dobrá, tak ho můžeme vyzpovídat prvního. Jeffriesi, vy mi zjistíte o oběti všechno, co se dá: rodina, práce, vztahy, nepřátelé – však to znáte."

„Jistě, pane. Kancelář je nahoře v chodbě." Jeffries znovu ukázal na lávku. „Když vyjdete po kovových schodech, jsou to první dveře vpravo. Zařídím, aby Philip Welbeck počkal venku. A můj tým pak bude pokračovat v sepisování výpovědí, pane."

„Děkuju, Jeffriesi."

„No, Jime, já už půjdu," řekl Groves. „Z mého pohledu je to všechno celkem jednoduché. Doufám, že vypátrat pachatele bude trochu náročnější, jinak se budeš nudit. Máš přece rád neobvyklé případy, ne?"

Oldroyd se zasmál.

„Nějaký ten oříšek se určitě najde."

Groves pokynul všem přítomným.

„Nenapadlo mě, že se tak brzy znovu uvidíme," prohodil směrem k Jeffriesovi.

„Jak to?" zeptal se Oldroyd.

„V sobotu se nedaleko odtud našlo tělo," vysvětlil Jeffries. „Pan Groves byl na místě činu se mnou a kolegy z Riponu."

„Aha. To je dost velká náhoda, ne?" poznamenal Oldroyd. „Dvě mrtvoly během čtyř dnů. Myslíte, že to spolu nějak souvisí?"

„No… očividně šlo o vraždy. Obě oběti byli muži podobného věku. Jenže mladí muži bývají u takových násilných útoků nejčastějšími obětmi. Toho v odvodňovacím kanálu ale uškrtili."

„Zatím nemáme nic, co by je spojovalo, pane," dodal Jeffries.

„Už jste zjistili, kdo byl tou první obětí?" zeptal se Oldroyd.

„Ne, pane," odpověděl konstábl. „Mrtvola byla v pokročilém stadiu rozkladu. Prověřili jsme otisky prstů, ale bez výsledku. Až nám pan Groves dodá podklady, podíváme se na zubní záznamy. To bude náš další krok." Vyzývavě se na Grovese usmál.

„Bez obav, brzy to budete mít. No nic, já už poběžím. V laboratoři na mě čeká spousta práce." Groves popadl brašnu a vykročil pryč, detektivové v těsném závěsu za ním.

„Ten Jeffries dělá pokroky," poznamenal Oldroyd, když s Andym stoupali po kovovém schodišti na lávku. „Je v obraze. Až tě povýší na inspektora, počítám s ním na tvoje místo. Pokud se nám ho podaří přetáhnout z Riponu."

Andy se zasmál. „Bůhví, kdy k tomu dojde, pane. Zatím jsem spokojený tam, kde jsem." Andy před pár lety vyměnil Londýn za Harrogate a nastoupil ke zdejší policii jako detektiv seržant. Teď už byl v Yorkshiru pevně usazený po boku své přítelkyně Stephanie Johnsonové, další seržantky, která byla pravidelnou součástí Oldroydova týmu. Bydleli v přestavěném skladu v centru Leedsu s výhledem na řeku Aire.

„Dobrá, ale nesmíš moc zpohodlnět. Ty se Steph máte potenciál udělat u policie velkou kariéru. A my nechceme, aby váš talent přišel nazmar."

„To je od vás moc hezké, pane," odvětil Andy zdvořile. Uvnitř se dmul pýchou, že jeho ctěný šéf má o něm a Steph tak vysoké mínění. Nemohl se dočkat, až jí to poví. Zároveň přemýšlel o Oldroydově varování, aby nezpohodlněl. Možná na tom bylo něco pravdy, ale představa, že by se měl posunout dál, v něm vyvolávala dost tísnivý pocit.

Prošli dveřmi do chodby a zamířili do kanceláře. Uvnitř je přivítal ustaraně vyhlížející Foster. Seděl za starým dřevěným stolem a detektivové se posadili na židle naproti němu. Očividně se měli vystřídat s formálně oblečeným mužem s brýlemi, jenž právě odcházel. Foster ho představil jako svého finančního ředitele Petera Morgana.

„Chápu, že to pro vás byl šok," začal Oldroyd.

„Ano. Je to hrůza," řekl Foster. „A taky velice špatná reklama. Náš produkt je v tu ránu znehodnocený. Jakmile se rozkřikne, že ho našli v kádi s pivem, lidi budou mít pocit, že pijí patoky, ve kterých plavala mrtvola. Pochopitelně je to nesmysl, ale i na takových podvědomých věcech záleží. V marketingu je to v podstatě denní chleba."

Oldroyd se zachmuřil. Zdálo se mu dost necitlivé zdůrazňovat něco takového ve chvíli, kdy zemřel člověk. „Znal jste oběť?" zeptal se.

Foster přikývl. „Jistě, Brendana Scholese tu znali všichni. Nikoho nepřekvapí, že takhle dopadl. Byl to s odpuštěním místní vyvrhel. On i jeho bratr."

„Měl bratra?"

„Ano. Fredericka. Neměl sice tak divokou povahu jako Brendan, ale taky každou chvíli lítal v průšvihu. Byl to můj spolužák z ročníku tady v Markhamu, ale ne ze stejné třídy. Moje sestra chodila do třídy s Brendanem. Oba jsme navštěvovali místní základku a pak nás táta poslal na soukromou střední školu do Riponu."

„Povězte mi o Brendanovi víc."

Foster se před odpovědí zhluboka nadechl. „Jeho otec Wilf pracoval dlouhá léta u táty v pivovaru a dotáhl to až na hlavního sládka. Byl to vynikající fachman a táta by ho nikdy nevyhodil, ať už Brendan vyváděl cokoli. Dokonce sehnal Brendanovi práci. Potíž byla v tom, že Wilfova žena Marjorie zemřela, když byli kluci ještě malí. Wilf se s tím těžko vyrovnával a synové se utrhli ze řetězu. Brendan ve škole věčně zlobil a vyrušoval. Na nějakou dobu ho dokonce vyloučili. Vyrostl z něj fešák, ženským se líbil. A to byl začátek jeho problémů: zahýbal místním holkám, balil vdané paničky, kradl šperky, aby je mohl obdarovávat… znáte to. Zároveň pracoval v tátově účtárně, kde se začaly ztrácet peníze. Jezdil ve sporťáku, rád se hezky oblékal a všichni jsme se divili, kde na to ze svého platu bere. Když se proti němu objevily jasné důkazy, táta ho nakonec musel propustit. Tou dobou už dlužil, kam se podíval, a tak utekl. Netrvalo dlouho a táta odešel do důchodu. Podle mě litoval, že Scholese zaměstnal. Udělal to jako laskavost pro Wilfa. Ten se musel cítit hrozně, jak se jeho syn vybarvil."

Foster se odmlčel a přemítal nad minulostí. Po chvíli se zpříma podíval na detektivy. „Než se mě na to zeptáte, nedávno jsem Scholese po dlouhé době viděl. Byl tady minulou sobotu, když se konaly pivní slavnosti. Zastavil se u našeho stánku a vykládal mi neuvěřitelnou báchorku o tom, že má kopii tátovy receptury na výrobu Wensley Glory."

„O tom jsem slyšel," řekl Oldroyd. „Bylo to legendární pivo, které váš otec vařil podle tajné receptury. Ta se po jeho smrti ztratila, je to tak? Vzpomínám si, že o tom psali v *Yorkshire Post*."

„Ano. Brendan po mně chtěl samozřejmě peníze, ale já jsem ho poslal někam."

„Nevěřil jste mu?" Oldroyd upřel na Fostera své pronikavé šedé oči.

Foster se zasmál. „Jasně že ne. Podle mě se ta receptura už nikdy nenajde. Jak jsem mu řekl, ani nevíme, jestli si ji táta vůbec poznamenal. Psaní mu moc nešlo. A i kdyby ano, Scholes je ten poslední, komu bych takovou věc uvěřil."

„Nevíte, kam od vás Scholes šel?" zeptal se Andy. „Potřebujeme zmapovat, kde se naposledy pohyboval."

„Podle všeho vyrazil s tou samou historkou za mojí sestrou a dopadl úplně stejně."

„Za vaší sestrou?"

Foster vzdychl. „Emily Fosterovou. Šéfuje pivovaru Ewe. To je naše místní konkurence. Je to dlouhá historie, ale moc dobře spolu nevycházíme."

„Ano, o vašich dvou pivovarech taky něco málo vím. Ale podrobnosti si možná necháme na jindy," řekl Oldroyd. „Takže… po pivních slavnostech jste Scholese už neviděl?"

„Ne."

„A kde jste byl včera večer?"

Jeho otázka Fostera zaskočila. „Jsem snad podezřelý, vrchní inspektore? To je k smíchu."

„To si bohužel nemyslím," zněla Oldroydova strohá a úsečná odpověď. „Scholes mohl tu recepturu skutečně mít a nemůžeme vyloučit, že jste ho zabil, abyste ji získal. Nebo to udělala vaše sestra. Uvidíme, co nám k tomu řekne. Tak kde jste byl?"

Foster se zatvářil nervózně. „No, já… byl jsem s přáteli u jednoho kamaráda kousek odsud."

„Pokud vám to má sloužit jako alibi, budeme potřebovat jména," upozornil ho Andy.

„Ano, ano, samozřejmě. Sepíšu seznam a pošlu vám ho. Nemám všechny v telefonu."

„Dobře. Víte o někom, kdo byl se Scholesem na nože a dokázal by proti němu použít násilí?"

Foster pokrčil rameny. „Kolik máte času? Nebyl tu zrovna populární. Neříká se mi to lehce, ale minimálně o jednom bych věděl. Jmenuje se Norman Smith, je to truhlář. Má dílnu za opravnou aut na Sheep Street. Dělal pro nás pár věcí. Scholes mu chodil za ženou. Norman je trochu horká hlava. Údajně Scholesovi vyhrožoval vším možným, jestli se neodstěhuje z města."

„Takže Scholes se odsud odstěhoval? Říkal jste, že jste ho už nějakou dobu neviděl."

„Ano. Jeho otec bydlel v domku patřícím pivovaru, ale když šel do důchodu, koupil si řadovku v Riponu. Slyšel jsem, že Scholes bydlel u něj."

„Jeho otec ještě žije?"

„Ne, asi před dvěma měsíci zemřel."

„Oběť i vrah se dostali do budovy, aniž by se sem vloupali. Má klíče hodně lidí?" zeptal se Andy.

„Můžu vám dát seznam těch, kdo je mají, ale vždycky existuje možnost, že si je prostě někdo nějak opatří. Bezpečnost jsme nikdy moc neřešili, protože tu vlastně není co ukrást. Všechno je dost masivní; ty obří kádě a varny by nikdo jen tak neodnesl. Ani větší množství peněz tady v podniku nemíváme a jsou spolu s důležitými dokumenty v trezoru."

„Neztratilo se něco?"

„Zatím o ničem nevím. Nemám pocit, že by v kancelářích někdo slídil. Všechno je v pořádku."

„Výborně. To nám prozatím stačí," řekl Oldroyd. Rozhlédl se po místnosti. „Jestli vám to nebude vadit, uděláme si z téhle kanceláře během vyšetřování naši základnu. Omlouvám se, že vás odsud vyhazujeme."

Foster protáhl obličej, ale těžko mohl nesouhlasit. „Dobře," odtušil. „Přesunu se vedle."

*

„Ten na našem seznamu podezřelých nesmí chybět, pane," řekl Andy, když Foster odešel. „Měl minimálně jeden jasný motiv: onu recepturu."

„Ano. Pokud ta věc vážně někde koluje, bude mít značnou cenu. Pivo Wensley Glory Bitter bylo ve své době pojem. Nepodobalo se ničemu, co jsem kdy ochutnal: mělo jemný říz, lehký nádech květin a neuvěřitelně plnou chuť. Vzpomínám si, jak jsme ho s tátou pili v hospodách u nás v Harrogate. Jakmile člověk začal, těžko se přestávalo. Nejednou jsme se přivalili domů v povznesené náladě… k mámině velké nelibosti!"

Andy se tvářil skepticky. „No, já nevím, pane. Už do sebe sice neliju levné ležáky jako dřív, protože jste mě naučil pít pořádné pivo, ale kolikrát mi to přijde na jedno brdo. Je to jako s vínem. Někdo básní o tom, jak je ovocité a že v něm cítí ostružiny, mandle a bůhvíco ještě. A pak ta lahev stojí sto liber."

Oldroyd se zasmál. „Ty cyniku! Tvoje chuťové buňky by potřebovaly trochu tréninku! Ale máš pravdu. S pitím je dneska spojená spousta pozérství. Všechno se točí kolem značek a kapitalismu. V sedmdesátých letech proběhla obrovská marketingová akce, aby lidi začali pít masově vyráběné europivo. Díky bohu za Kampaň za tradiční pivo, která proti tomu vytáhla do boje. Každopádně mi věř, že to pivo byl unikát, a ten, kdo by ho dokázal uvařit, by vydělal majlant."

„Pak je tu ještě ta věc se Scholesovým vyhazovem. Možná na něj byl Foster pořád naštvaný."

„Ano, to je celkem dobře možné."

„A navíc dělal drahoty kolem svého alibi, nemyslíte?"

„To máš pravdu, jenže někdy se tak lidi chovají prostě proto, že byli někde, kde být neměli, a nechtějí to přiznat. Dobře, promluvíme si

s tím chlapíkem, co našel tělo. A pak musíme vyhledat Fosterovu sestru Emily. Ten rozkol mezi sourozenci mě docela zajímá, i když nevím, jestli to pro vyšetřování bude mít nějaký význam. Stejně jako bratr i ona měla dobrý motiv se Scholese zbavit. Ale budeme muset zapátrat po jeho dalších nepřátelích ve městě a neomezovat se jen na pivovary." Posadil se na židli za stolem, opřel se a dal ruce za hlavu, jak to dělával ve své kanceláři na policejním ředitelství v Harrogate. Už se pomalu zabydloval a zdálo se, že si to užívá.

„Tenhle případ mě vážně začíná zajímat… a zdá se, že máme k dispozici dost nadějných vodítek." Usmál se na Andyho. „Musím se ale přiznat, že ze všech těch řečí o pivu mi pořádně vyschlo v krku. Co si takhle zajít na oběd do některé z místních vyhlášených hospůdek?"

Andy se usmál. „Prima nápad, pane," souhlasil, i když si uvědomoval, že šéfův oblíbený starý saab je momentálně v servisu na prohlídce a technické kontrole. Z Harrogate do Markhamu musel řídit Andy, tudíž sám dnes pít nemohl.

Philip Welbeck byl vysoký urostlý čtyřicátník s nazrzlou bradkou. Měl na sobě pracovní kombinézu a linul se z něj slabý odér piva.

„Už jsem to říkal vašemu kolegovi," reagoval na Oldroydovu otázku, jak našel tělo. „Otevřel jsem hlavní bránu jako obvykle. Bylo osm a čekali jsme brzkou dodávku. Když jsem rozsvítil, všiml jsem si, že podlaha kolem kádě je mokrá. Nejdřív jsem si myslel, že asi někde teče. Jenže pak jsem se podíval dovnitř a uviděl ho tam plavat. Nebyla to hezká podívaná." Při vzpomínce na tu děsivou scénu zkřivil obličej.

„To věřím," odtušil Oldroyd. „Musel to být šok. V budově nikdo nebyl?"

„Ne. Zavolal jsem policii a záchranku, a když chlapi přišli do práce, nepustil jsem je dovnitř."

„To jste udělal dobře," pochválil ho Oldroyd. „Ochránil jste místo činu před kontaminací."

Welbeck přikývl.

„Předpokládám, že jste oběť znal," pokračoval Oldroyd.

„Brendana Scholese? No jasně, byl ve městě známá firma. Jestli jste mluvili s Richardem, určitě vám o něm už všechno řekl."

„Ano, slyšeli jsme, že tu nebyl moc oblíbený, ale nás by hlavně zajímalo, jestli Scholesovi nemohl někdo vyhrožovat. Pan Foster se nám zmínil o truhláři Normanu Smithovi."

Welbeck se zatvářil rozpačitě. „Ano, Norman Scholese nenáviděl, protože se mu motal kolem manželky. Hromada místních ho určitě neměla v lásce… Ale vražda? Povídalo se, že měl dluhy, ale nedokázal bych ukázat na nikoho konkrétního, kdo by šel kvůli penězům přes mrtvoly."

„Dobrá," řekl Oldroyd a pokoušel se nedat najevo pochybnosti. Podle jeho zkušeností byly peníze jedním z hlavních motivů násilných trestných činů a nemuselo se ani jednat o velké částky.

„Zvláštní bylo, že Scholes po vyhazovu z práce odjel z města a nikdo z nás nepředpokládal, že by se tu mohl znovu ukázat. Skončil v Riponu. Myslím, že když jeho otec odešel do důchodu, nastěhoval se k němu. Nevím, proč se sem vracel, když ho tu neměl nikdo rád. Je to vážně divné. Nedává to smysl."

„Tvrdil, že má recepturu piva Wensley Glory Bitter, a pokoušel se ji prodat panu Fosterovi a jeho sestře."

„Cože? To je přece absurdní!" Welbeck se pohrdavě zasmál. „No, to byl celý on – plná pusa řečí, ale věřit se mu nedalo ani slovo."

„Víte něco o té receptuře?"

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Tajemství pivovaru*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.